

ved Ildebrand, Stormflod eller lignende Ulykke, er Finansministeren bemyndiget til at lade Statskassen betale Omkostningerne ved eventuel Omvurdering. Dette Udtryk „væsentligt Omfang“ forekommer mig ikke tilstrækkelig præcist, det er et alt for elastisk Begreb. Det synes mig, at der maa stilles noget op, som trækker Grænserne bestemtere. — Endelig er jeg lige saa lidt som den foregaaende Taler helt tilfreds med § 8 i Forslaget om Ejendomsskyld. Jeg har først den Indvending at gøre mod denne Paragraf, at naar der i Tilfælde af, at der i København eller i en Købstadkommune er vedtaget en Vedtægt af Kommunalbestyrelsen, og den er stadfæstet af Indenrigsministeren, kan opkræves til Kommunekassen indtil 2 Gange den Afgift, der skal udredes som Ejendomsskyld til Staten, dog tilsammen ikke ud over Bygningsafgiftens nuværende Beløb, saa frygter jeg for det første, at en saadan Bestemmelse i Vedtægten, vil kunne komme til at virke noget hemmende paa den Stigning af Ejendomsskyld til Statskassen fra vedkommende Kommune, som der ellers kunde ventes at komme frem. Jeg frygter nemlig, at det kan komme til at virke noget hemmende ved Vurderingssummens Ansættelse. Ganske vist tvivler jeg ikke om, at Vurderingsraadene ville bestræbe sig for at udføre Vurderingerne saa samvittighedsfuldt som muligt, men naar deres egen Kommune kan faa $\frac{2}{3}$ af Ejendomsskyld-Beløbet, saa længe dette ikke overstiger Bygningsafgiftens nuværende Beløb, og Statskassen saa kun $\frac{1}{3}$, saa frygter jeg alligevel for, at dette Forhold kan komme til at virke i den af mig angivne Retning. Og dersom der ikke bliver vedtaget Vedtægter, er Forholdet jo ikke bedre, naar der henses til Kommunallovsforslagets § 20, thi efter denne kunne Kommunalbestyrelserne i København og Købstadkommunerne, saalænge Vedtægt ikke er fremkommen, vedtage en Ejendomsskat paa de enkelte Ejendomme i Kommunen, der svarer til Forskellen mellem Ejendomsskyld til Statskassen og den hidtil svarede Bygningsafgift. Jeg frygter derfor for, at det ogsaa vil virke i den Retning, hvor man ikke faar Vedtægter, at Ejendomsskylden vil blive noget lavere, end den ellers vilde eller burde blive, idet det ikke kan nægtes, at der gennem disse Bestemmelser lægges en Slags Præmie paa, at Vurderingsraadene sætte Ejendommenes Værdi saa lavt som muligt, naar Resultatet deraf bliver, at der saa kommer saa meget desto mere af

det hele paalignede Beløb ind i deres egne Kommunekasser. Jeg tror, det er et Forhold, der bør overvejes nærmere. I Forslaget om Ejendomsskyld § 13 foreslaas det, at Vurderingsmændene i Kjøbenhavn og Byerne skulle lønnes med Honorarer, medens de derimod paa Landet skulle have Diæter. Jeg er heller ikke rigtig overbevist om, at det er rigtig at gøre nogen Forskel i den Henseende.

Ja, det er i det væsentlige de Enkeltheder i de to paa Dagsordenen først opførte Forslag, jeg har ønsket at sætte nogle Antegnelser ved, og da den højtærede Formand ved Mødets Begyndelse udtalte Ønsket om, at man med Hensyn til Enkelthederne i Forslagene vilde saa vidt muligt holde sig til Forslagene efterhaanden som de formelt kom til Forhandling, skal jeg denne Gang indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg skal kun slutte med paany at udtale Haabet om, at det i Aar maa lykkes os at naa til endelig at komme til en Reform af de direkte Statskatter, som vi nu i saa mange Aar forgæves have forhandlet om og arbejdet for, og det forekommer mig ogsaa, at de Forslag, der ere fremsatte af den højtærede Regering, aabne ret lyse Udsigter til at det kan ske.

Borghjerg: Det er mig desværre ikke muligt at slutte mig til de to foregaaende Taleres Tak og Glæde og Paaskønnelse af disse Regeringsforslag, navnlig er det mig ikke muligt at tiltræde Takken og Glæden over, at den nuværende Regering paa saa mange og væsentlige, principielle Punkter har forladt Folketingets Standpunkt fra i Fjor og sluttet sig til Landstingets. Hvis man i 70erne eller 80erne eller selv i Begyndelsen af 90erne paa Møder eller i Pressen havde sagt, at naar vi en Gang fik et Venstreministerium, skulde dette Ministeriums første store Skattereform blive indledet med de Ord, som indledte det første af de her forelagte Lovforslag: „Fra 1ste Juli 1903 bortfalde de paa faste Ejendomme i Kongeriget hvilende direkte Skatter til Staten“, vilde man ikke have troet det, man vilde have troet, at det var en Fortalelse. Man vilde have sagt: Det kan ikke være Meningen, at det gælder de direkte Skatter, nej, det er de indirekte Skatter, der maa være Tale om. Det første Venstreministeriums store Skattereform maa gaa ud paa en Formindskelse, en Nedsættelse af de indirekte Skatter, og aldrig Afskaffelse af de direkte Skatter. Thi det har været en demokratisk Tros-